

BRITTANY  
CAVALLARO

BİR  
Holmes  
MESELESİ

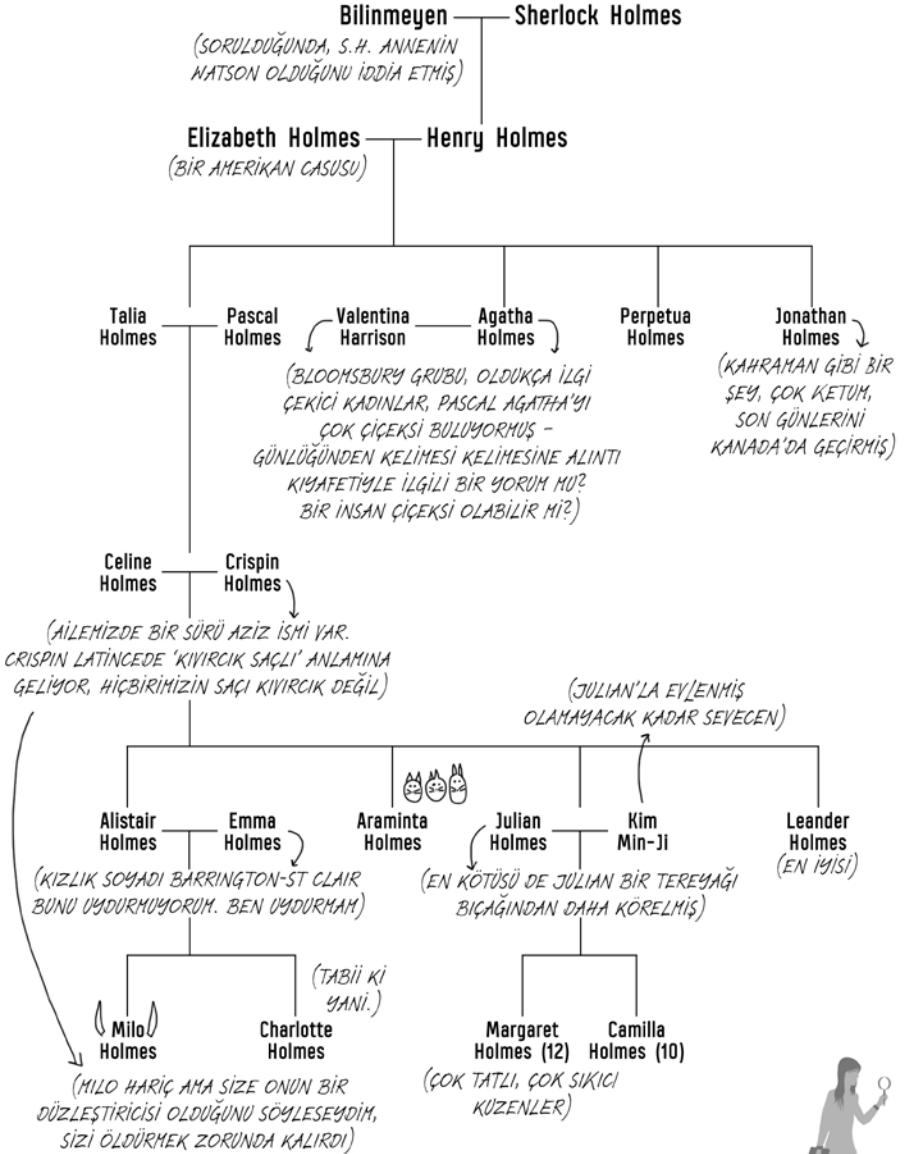
Çeviren  
Pınar Polat



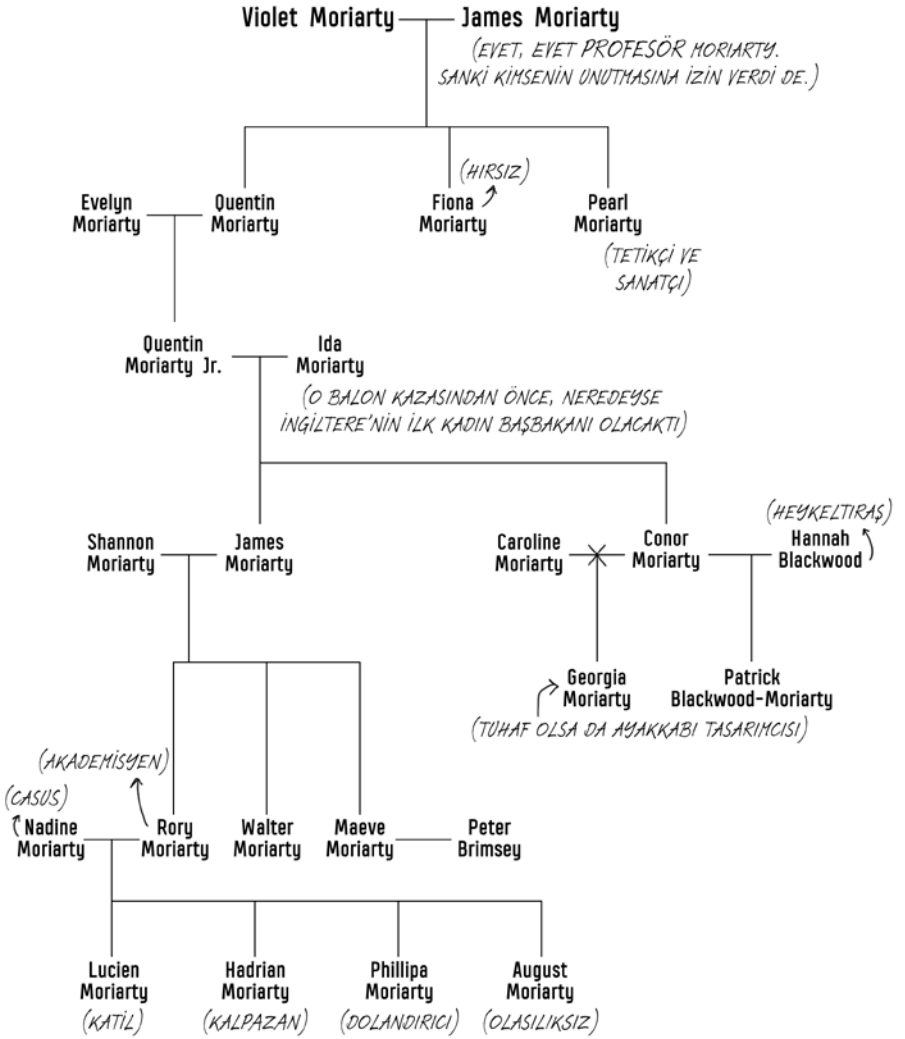
Suç ortayım Chase'e

# HOLMES

(JAMIE İÇİN ÇÜNKÜ İSRAR ETTİ)



# MORIARTY



İŞTE KARŞINIZDALAR. LÜTFEN BANA BUNLARIN ÜSTÜNE  
SUÇ ATMA PLANINIZ OLDUĞUNU SÖYLEMEYİN.  
-C.H.



*“Bu yüzden de kendi tarihimi yazan ben olmalıyım.”*

ASLAN YELESİ, SIR ARTHUR CONAN DOYLE

bir

O MAYIS AYI, DR. LARKIN VE DRAMA TOPLULUĞU ile ilgili meseleden, projektör ışıklarındaki mesajlardan, basitleştirilmiş bir *Hamlet* tiyatro oyunundan ve orkidelerden, her yeri kaplayan orkidelerden –Jamie Watson kalmaya gelip de hayatım sık sık olduğu gibi aşırı tuhaf bir hâl almadan– önceki haftalarda amcam Leander tekrar partiler vermeye başladı.

İlk başta bunun nedeninden emin değildim. Oxford’da mayıs ayı, kutlama için pek de doğal bir neden teşkil etmeyen durgun ve cansız bir hadiseydi. Amcamın bana, ebeveynlik edilmesini gerektiren yaşı çoktan geçmiş bir kıza bakıcılık yaptığı düşünülürse, kesin ona yük oluyordum. Ne de olsa on yedi yaşındaydım ve kendi hayatım da dahil birçok hayatı karartmıştım ve yıllardır kendi banka hesabım vardı. Bu da beni bir babaya ihtiyaç duymaktan men ederdi herhalde.

Yine de kendimi bunun tadını çıkarırken buldum: sabahın ilk saatlerinde elektrikli su ısıtıcının fokurdamasının ve *tıss* sesinin; yumurtalarla hindi pastırmasının ocakta olduğu anlamında kapımın iki kez tıklatılmasının; postayla gelen, amcamın değil benim okuduğum bir dergi olan *New Scientist* sayılarının; makineye ben atmamış olsam da bazen kütüphaneden geldiğimde

gömlekleirim ve çoraplarımın mutfaktaki küçük çamaşır makinesinde dönüşüyle karşılaşmamın.

Akşam yemeğinde Leander'ın bir çocukluk arkadaşını ağırlayışımızın ve onun elinde bir şişe beyaz şarap, omzunda bir torbayla girişinin de... O torbanın içinden, ufak çapta bir kıyamet koparan kedim Fare'nin çıkmasının. Amcamın ricası üzerine, kedim babamın "himayesi" altından kurtarılmıştı. Hemen kedimi odama götürüp ona sarılabilmem için akşam yemeğinden ayrılmama müsaade edilmişti ve orada, deseni kırık kemiklere benzediği için seçmiş olduğum mavi-beyaz kilimin üstünde burnumu Fare'nin yumuşak beyaz karnına gömerken, o da patileleriyle yüzümü ittirirken, yetişkinlerin buluşmasından bir çocuk gibi gönderilmiş olduğumu ve şaşırtıcı bir şekilde bunu hiç de sorun etmediğimi fark ettim.

Ayrı ayrı ele alındığında çok da ağırlığı olmayan şeylerdi bunlar ama bir araya geldiklerinde beni bir battaniye gibi sarıyorlardı ve tam da postalarımın tezgâhın üstünde ayrılmış olmasına, takım elbise ve düğmeli yakası olan klasik gömleğiyle koltukta *Murder, She Wrote*\* izlerken avuç avuç karamelli patlamış mısır yiyen Leander'a tam alışmaya başlamıştım ki günlerimiz bir kez daha değişik bir hâl aldı.

Sonbaharda kayıt olmadan önce, Oxford Üniversitesi'ndeki St. Genesius College'da bulunan üniversite öncesi programındaki yaz derslerime başlamama birkaç gün vardı ve sanırım Leander'ın verdiği ilk parti beni hazırlamak içindi. Yani bir dizi Oxford öğretim üyesini mutfağımızda kokteyl içip minik milföyler yemeye davet etmenin rahatlatıcı ve verimli olacağını, benim onlardan birinin köpeğinin kuaförüyle yasak bir ilişkisi olduğunu ânında yumurtlamayacağımı ya da ocakta bir şey patlatmayacağımı, kısacası medeni bir şekilde eğleneceğimi düşünmüştü.

Amcamın planından bahsetmek için Watson'a yazdığımda,

---

\* 1984-1996 yılları arasında CBS kanalında yayınlanan, gizem yazarı ve amatör dedektif Jessica Fletcher'ın bir dizi suç ve davayı çözmesini konu alan bir dizi -çn

Ne düşünüyör ki acaba? Sen partilerden nefret edersin. Leander keçileri tamamen kaçırdı mı? Kaçırdıysa da senin bir sıvışma planın var mı? Kanalizasyonlardan olabilir mi? diye cevap verdi.

Yabancılarla ufak boy sosis yemek istemediğim için kafadan sakat olmadığımı hatırlamak içimi rahatlattı. *Ona bu geceliğine ortadan kaybolacağımı söyleyebilirim* diye düşündüm ve bu karar beni, insanların çoktan toplanmış olduğu mutfağa kadar götürdü. Dış kapının açılıp kapandığını duymamıştım bile.

Eski hâlimden, her şeyi fark eden kızdan o kadar uzaktım işte.

Ve orada, tüvit giysili o insan kalabalığının arasında, tavan-daki metal bir çubuğa aralıklarla asılmış lambaların hafifçe aydınlattığı, spor ceketli ve mokasenli iki adama Sorbonne'daki zamanlarından inanılmaz bir hikâyeye anlatan amcam vardı. Kapının girişinde dururken, onu o hâliyle görmeyeli epey bir zaman olduğu fark ettim. Yani onu hayranlıkla izleyen bir seyircisinin olduğunu gösteren, tek kaşını kaldırıp hafifçe gülümsediği ve hafif dengesizce eğildiği *gösteri* duruşuyla. İç geçirerek bir tabağa bir sürü sosis koydum ve tezgâhtaki boş cin şişelerine özlemle bakan bir kadına kendimi tanıtmaya gittim; drama hocasıydı, boşanmıştı, iki köpeği vardı. Ortak bir yönümüz olabilirmiş gibi geldi bana ama eski kötü huylarıma teslim olmayalı uzun bir zaman olmuştu.

Akşam yavaş ilerledi. Yatmaya gideceğim için çok memnundum.

Gittikçe çoğalan deliller (tezgâhın üstündeki bir poşet dolusu peynir ve Bach hayranı amcamın bir Justin Bieber şarkısı mırıldanması gibi bariz deliller. Yine de bir kız hayal kurabilirdi vb.) aksini gösterse de kendimi bunun partilerin sonuncusu olduğuna inandırmak istedim. O cuma akşamı, Leander keman alıştırılmamı yarıda kesip de misafirimiz gelmek üzere olduğu için saçlarıma bir şey yapmak ister miyim acaba diye sorduğunda şaşırmalı mıydım?

Saçıma hiçbir şey yapmadım. Nota kâğıdımı (*Hoffman* barca-



rolle\*, enfes) kaldırıp taytım ve terliklerimle somurtarak salona gittim.

Leander vestiyere bir çift hoparlör yerleştirirken gülerek, “Charlotte. Gerçekten. Profesörlerden biriyle tanışıp kaynaşmak iyi bir şey, biliyorsun değil mi? Gerekirse bunu malzeme toplamak için bir fırsat olarak düşün,” dedi.

“Şantaj mı?” Aklıma bir an Watson’ın “malzeme toplamak” için yurt odasına böcek yerleştiren, lisedeki kompozisyon öğretmeni Bay Wheatley geldi. “Anlaşıldı.”

“Başını dik tut. Geçen akşam konuştuğun şu Dr. Adı Her Neyse kadın yine gelecek. Senden epey etkilenmiş.”

Zihnimin küçük bir kısmı her an savaş hâlindeydi: *Tabii ki bana bayıldı*, diye düşünürken aynı anda *Ah, o zavallı ahmak kadın*, diye de düşünüyordum. Terapistim, bu ikilik konusunda benimle çalışıyordu ama pek bir başarı elde edememişti.

Partilerden gerçekten nefret ediyordum.

Yine de Leander’ın pencerelerin önündeki mumları yakmasına yardım ettim, benden rica ettiğinde onları koklayıp, *Evet, şu amber kokulu olan çok hoş*, dedim. (Hoş olduğundan değil, amcamı sevdiğim için.) Bir tabağa minyatür peynirler dizdim. (*Partilerde her şey minyatürdür*, diye düşündüm. *Çünkü insanlar kendilerini büyütmeleler*.) Terliklerimi değiştirip botlarımı giydim ama taytı çıkarmadım, ardından kapının yanındaki tekli koltuğa yerleştim.

Yine aynı insanlar vardı; gömlekli birkaç öğretim üyesi, kitaplığı inceleyen iki felsefe yüksek lisans öğrencisi. Amcam mutfakta – evet, işte orada, önceki seferde de buraya gelmiş olan fazla yakışıklı bir adamı dikkatle dinliyordu. Adam şimdi bir şeyi vurgulamak istermiş gibi yaparak narin eliyle Leander’ın omzuna dokunuyordu. Tabii aslında vurgu için değildi. *Bravo, Leander*, diye düşündüm ve çok sayıda partinin gizemiyle ilgili meseleyi kapattım.

Ama yazık oldu. Biraz daha şeytani bir şey umduğumu fark etmek beni de şaşırttı.

---

\* *Hoffmann’ın Masalları* operasında Giullietta ile Nicklaus’un düeti –çn

Ben amcamın talibini belirli bir mesafeden incelerken (mavi gözlü, bekâr, eski erkek arkadaşı saçıyla ilgili korkunç yorumlarda bulunmuş) drama hocası kendini yanımdaki pufun üstüne bıraktı.

“Charlotte,” dedi. Adı Dr. Larkin’di. “Amcan bana az önce senin Shakespeare’e olan ilginden bahsediyordu.”

“Shakespeare’e olan ilgim.” Shakespeare’e karşı *ilgisiz değilim* sanırım. Dilini seviyordum. Gösterişini seviyordum. Her şeyden çok da oyunlarında büyük yer kaplayan asi kızları seviyordum ve Dr. Larkin’e bunu söyledim.

Saçlarını kulaklarının arkasına aldı. “Biliyor musun? Bu yaz üniversite öncesi Drama Kulübü’nde *Hamlet*’i sahneleyecegiz. Shakespeare’den birçok şey sahneliyoruz. Genelde gayet iyi gidiyor ama üniversite öncesi programının kayıtları genelde yetersiz oluyor ve biraz kargaşa ve eh, biraz da kaos içinde oluyor...”

Kabalık etmeden, “Hiç de iyi pazarlayamıyorsunuz,” dedim.

Dr. Larkin güldü. “Senden seçmelere katılmanı istemiyorum aslında,” dedi. “Ama sanırım bir açıdan da istiyorum. Geçen yaz birtakım... olaylar yaşadık ve programın büyük bir çoğunluğu -öğretim üyeleri, öğrenciler ve ekip- geri dönüyor ama asla tam olarak çözemedik bunu.”

“Tam olarak neyi?”

Ama kadın benim arkamda bir yerlere bakıyordu; gözlerinde birden ciddi bir ifade belirdi. Cılız bir sesle, “Tekrar yaşanmaması konusunda kararlıyım,” dedi. “Yani orkidelerle ilgili olayın.”

Parti daha gürültülü bir hâl almıştı. Birisi Rolling Stones açmıştı ve birkaç kişi dans ediyordu. Köşede bir kız, amcamın *Middlemarch*’ını okuyordu. Odanın diğer ucunda Leander ve talibi, omuzları birbirine belli belirsiz değerken pencereden akşamı izliyordlardı.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Kanımda bir şeyler kanıyordu. Dr. Larkin’e, “En başından başlayın ve lütfen bana Ophelia’yı oynamamı istemediğinizi söyleyin,” dedim.

## iki

WATSON SİLİNDİR SIRT ÇANTASINI OMZUNA ALARAK, "Ophelia'yı oynamanı mı istiyorlar?" diye sordu. Valizi çoktan kaldırımın üstündeydi. "Bu biraz şey... tam on ikiden vurmamak, değil mi?"

Taksinin tepesine pat pat vurdum ve araç tekrar yola koyuldu. Bir pazar günü saat altıydı ve şehir sessizdi, güneş tam olarak doğmamıştı. Amerika'dan uçuşlar her zaman şafak vakti gelirdi. Watson ilk kez bitkin düşmüş görünmüyordu. Atlantik'i aşan uçaklar ona hiç iyi gelmiyordu, ya kesik kesik uyuyor ya da hiç uyumuyordu ama bu sabah saçları abartılı bir şekilde dağınıktı, böylece bütün uçak yolculuğunu baygın hâlde geçirdiğini anladım. Ama şakaklarının yakınlarındaki kırmızı çizgiler (çizgi çizgi; lastik izi mi?) kafamı karıştırdı, ta ki...

Mantık sınırlarını aşacak kadar sevinerek, "Uyku maskesi takmışsın," dedim. "Söyle bana, üstünde kirpik baskısı olanlardan mıydı? İpek miydi? Anneninki miydi? Yoksa..."

Maskeyi cebinden çıkardı ve bana attı. Onu tek elimle yakaladım. Siyah ipekten ve kirpiksizdi. Gülerek, "Pisliksin," dedi. "Terminalden satın aldım."

"Neden pislikmişim? Sana güzellik uykunu soruyorum sadece."

“İşe yaramış mı? Şimdi daha güzel miyim?”

Beyaz gömleği kırışmıştı –uluslararası bir uçuşta hangi akla hizmet gömlek giymişti ki?– ayrıca hastane mavisini uçak yastığı hâlâ boynundaydı ve düşündüğü her şey, en ince detayına kadar yüzünden okunuyordu: beklenti, mutluluk, biraz korku. Benim çalışma tarzımı, ne gözlemlediğimi nasıl etkilediğini bilmesine rağmen yine de benim görmem için apaçık sergiliyordu.

Tabii ki güzeldi.

“Tabii ki değilsin,” dedim ona ama gülümsüyordum. “Ben kesinlikle bundan daha da uzun bir uyku çekerdim.”

Üst katta koltuğa yerleştik, ayaklarını silindirik çantasının üstüne uzatmıştı. Spor ayakkabılarının tabanları orada kir bırakacaktı ama en azından koltuğun üstünde değillerdi. Leander aklını kaçırırdı. “Ee, Ophelia?” dedi Watson. “Oynayacağın başka bir rol yok muydu?”

“Amacıma uyacak yok.”

“Sanırım bu sana pek yabancı bir şey değil.” Beni sinir ettiğini biliyordu ve bundan keyif alıyordu. Bunu sol kaşından anlayabiliyordum.

“Farkında mısın bilmiyorum ama senin yüzünden kendimi suda boğmak gibi bir planım yok. Ophelia’yı oynamamın nasıl ‘tam on ikiden vurmak’ olduğunu anlamıyorum.”

Kafasını yastığa doğru eğdi. “Biliyorsun ki sen ıstırap içindeki en ufak parçasın.”

Yüzümü ekşittim. “Artık daha az ama. Terapi. Bir sürü terapi. Hem kahvaltıda yapıyorum. Sağlıklı ve akli başında bir insanım.”

“Eminim Ophelia da kahvaltıda yapardı.”

“Ukala,” dedim ve bacaklarımı göğsüme doğru çektim. “Ben sadece en çarpıcı özelliği bekâreti olan bir karakteri canlandırmaya pek hevesli değilim.”

Watson kızardı ki bu büyüleyiciydi ve huzursuzca yerinde kıpırdanana kadar onu inceledim. Sonunda, “Ama sen bunu bir gizem çözmek için yapacaksın, hem zaten hep bir aktris olmak

istemmişindir. Yani demek istediğim... sen zaten aktrissin. Hem de iyi bir aktris. Yatağının altında gerçek bir peruk kutun var.”

O kutu artık dolabımın en üstündeydi ama bunun konuyla bir ilgisi yoktu. “İlginç bir deneyim olacak,” dedim bir itirafta bulunur gibi. “Hem zaten, ben Ophelia’yı tam anlamıyla oynamayacağım, yedek oyunculuk yapacağım. Sahnede daha az, sahne arkasında daha çok zaman. O hareket özgürlüğüne ihtiyacım var.”

Watson bir yastığı kucaklayarak, “En azından *Macbeth* değil,” dedi.

“*Macbeth*’i geçen yıl canlandırdığımızı sanıyordum. Sen ve ben.”

“Yoksa başrolde Lucien Moriarty’nin olduğu mu? İskoç geçit tünellerinde? Sherrings Yeraltı Dünyası’nda? Bu da seni şey mi yapıyor... MacHolmes?”

“Sen de Leydi MacHolmes müsün bu durumda?” derken alaycı bir tavırla burnumdan güldüm. “Evet, bence de bunlar kullanabileceğimiz teknik terimler.”

Watson, “Peki ya ben?” diye sordu. Uyanık kalmakta zorlanıyordu, gözleri yarı kapalıydı. “Bütün bunlara ben nasıl yardım ediyorum?”

“Hımm... Ben epey bir meşgul olacağım. Birinin şiir ödevimi yapması gerekecek,” dedim ve beni ayağıyla dürtecek kadar doğrudu. “Hayır, seni dahil etmenin birkaç farklı yolu var. Prodüksiyona yardımcı olabilirsin. Setin boyanmasına, ışıklandırılmaya falan. Üniversite öncesi Drama Topluluğu hakkında bir yazı yazabilirsin. Bunun için de bir Amerikan üniversite gazetesi uydurabilirsin. Ya da seçmelere katılabilirsin ama bunu isteyeceğinden şüpheliyim veya...”

Watson, “Ben iyi bir Hamlet olabilirdim,” diye mırıldandı ve hemen ardından da tamamen uykuya daldı.

Onu on dakika kadar izledikten sonra maymuncuklarımı düzenlemeye gittim.

Daha sonra, öğleye yakın Leander kapımı çaldı. Bazı hafta sonu sabahları keyif yaparak geç saatlere kadar yatıyordu ve bugün de istisna değildi. Kafasını içeri sokarak, “Kahvaltı?” diye sordu.

“Kahvaltı,” diye onayladım.

Ocakta patates mücverleri ve sosisler vardı. Ben de tezgâhın arkasında her zamanki yerimi alıp bar taburemin üstünde sağa sola dönüp durdum. Bu çocukça bir hareketti ama ben büyürken bizim evde böyle acayip şeylerimiz yoktu. *Mekanizmalı bir oturak!*

Leander kendi ifadesiyle “bütün banka hesabımı Starbucks’a yatırmama” engel olmak için bir Espresso makinesine yatırım yapmıştı ve bu sabah ikimize *cappuccino* yapıyordu. Makinenin gürültüsü ve ocaktaki kızartma kokusuna rağmen Watson şal desenli bir kırlente sarılarak koltukta uyumaya devam etti.

Leander benim baktığım yere bakarak, “İkiniz için biraz farklı olacak,” dedi.

“Tam olarak nasıl farklı?” Taburemde dönüp durmayı kesttim. Watson beş adım ötede uyurken aşk hayatımla ilgili sohbet etmeye pek sıcak bakmıyordum.

Bana rüşvet olarak ne kadar çok kahvaltı teklif edilirse edilsin.

Leander dilimlediği domatesi tavaya döktü. “Ah, hadi ama! İkiniz de reşitsiniz. İkiniz de okulu bitirdiniz. Etrafta koşuşturup istediğiniz kadar çok şeyi ateşe vermekte özgürsünüz.”

“Önceden de pek farklı bir şey yapmıyorduk zaten.” Kısa adımlarla *cappuccinomu* almaya gittim.

Leander fırınlanmış kuru fasulyeleri karıştırırken, “Ama şimdi, benim küçük kundakçım, bir sonraki adımını belirlemen için önünde üç ay var,” dedi. Diğer eliyle de domuz pastırmasının ambalajını soyuyordu. Ona yardım etmeye yeltendim ama kaşığı salladı.

“Bu derebeyliği ben savunuyorum,” dedi. “Otur. *Cappuccino* nu iç.”

Sözünü dinleyerek bir yudum aldım ve “Üniversite,” dedim. “Oxford. Sıradaki o. O kısmına karar verildi. A Levels’a\* girdim. Dersleri almadan A Levels’a girebilmek için *sahte belgeler* düzenledim. Bir öğretim üyesiyle mülakata girdim ve izleyiciler önünde beyaz tahtada matematik problemleri çözdüm.”

“Ben de teşvik ettim,” diye hatırlattı. “Bence bu hâlâ harikulade bir plan. Ama ben senin buradaki olasılığı anlamanı istiyorum. Bazen şeyden endişeleniyorum...”

Bitirmesini bekledim ama cümlesinin geri kalanı orada tutuluyormuş gibi fırının üstündeki davlumbaza bakıyordu.

Leander sonunda, “Haritanın bittiği yer burası, Charlotte,” dedi. “Sayfanın sonuna geldik. Seninle ilgili hiçbir şey geleneksel olmadı. Bu nedenle de bu yaz müfredatından başlayarak geleneksel bir eğitim, tam olarak sıradaki şey olabilir. Ama olasılıklara yer aç. Sana bunu söylememe ihtiyacın olmadığını biliyorum ama Lucien...”

Kindar, hain kalbim onun sadece adını duyunca bile küt küt atmaya başladı.

“...hapiste. Kararlarını kaçarken vermene gerekmiyor artık. Peşinde kimse yok.”

“O, tek Moriarty değil,” diye hatırlattım. “Unuttun mu?”

Leander, “Evet ama Philippa, nesnelere antika gibi gösterdiği programının yapımcılarını toplayıp da palalarla senin üstüne salacak değil,” dedi.

“Asla bilemezsin,” dedim karanlık bir tavırla.

Dolaptan tabakları indirdi. “Hadrian da senin peşinde değil. Nedense sana lanet bir mezuniyet kartı gönderdi.”

“Gözüne tekrar girmeye çalışıyor olabilir,” dedim. “Sen onu öpmemiş miydin şeyde?..”

Leander, “O cümleyi bitirirsen kahvaltını Fare’ye yediririm,”

---

\* İngilizce İleri Seviyeler anlamına gelen “Advanced Levels”ın kısaltması olan “A Levels” Birleşik Krallık’ta uygulanan, öğrencilerin tercih edecekleri bölüme göre seçtikleri 3-4 dersten sorumlu oldukları üniversiteye giriş sınavı -çn

dedi. Benim için bir tabak hazırlayıp tezgâhın üzerinden ittirdi. “Benim tek söylediğim, senin artık bu işin diğer tarafında olduğun. Yaz geldi. Jamie burada. Git de biraz eğlen. Neşeli şeyler yap, seni mutlu edecek şeyler.”

Bir çatal dolusu patates mücverinin üstünden ona baktım. “Bir dava aldım,” dedim.

“Peki.” Leander ellerini tezgâhın üstünde koydu. “Ama seni mutlu eden bu mu? Neyin mutlu ettiğini biliyor musun?”

KAHVALTI TABAKLARINI YIKARKEN AMCAMIN SÖZLERİNİ DÜŞÜNDÜM. Jamie’nin kahvesini sehpanın üstüne, kokusunun ona ulaşacağı bir mesafeye koymuştum ve uykusunda homurdanma sesleri çıkarmaya başlamıştı bile. Leander “bir işi halletmek” için dışarı çıkmıştı ama ben onun ocak ayından beri, bana göz kulak olmak için her şeyi tamamen bıraktığını biliyordum. Kiradaki mülklerden gelen para bizi şimdiye kadar idare etmişti ama ikimiz de bunun sonsuza kadar süremeyeceğinin farkındaydık. Leander dünyaca tanınmış bir dedektifti; hızlı, cezbedici, yüzünde daima belli belirsiz bir tebessüm olan biri. Geçen hafta New South Wales’teki bir davayı (kulağa enfes gelen bir şeydi – “sirk” ve “bıçak fırlatma” ifadelerini duymuştum) geri çevirdiğine kulak misafiri olmuştum ve bunun hemen ardından balyoz gibi sımsıkı tuttuğu bir raketle doğruca duvar tenisi kulübüne gitmişti.

Toplarına acımıştım.

Ama şimdi, her zamanki işlerine geri dönmemesi için hiçbir neden yoktu ortada. Ben artık iyiydim. Yani *yeterince* iyi demeliyim. Her zaman bir bağımlı olacaktım ama şu an iyileşme sürecindeydim. Bir planım vardı. Hem de iyi bir plan.

Söz konusu bu plandaki rolüyle ilgili Watson’ı bilgilendirmem gerektiğini fark ettim.

Koltuğun kolçağına tüneyerek ona, “Günaydın,” dedim.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. Esnemesini bastırarak, “Günaydın. Domuz pastırması mı bu?” dedi.



Pencerenin yanındaki tekli deri koltuklara geçtik ve o çatalıyla tabağına girişirken ben de orada kıvrılarak onu izledim. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Şaşırmaşa benziyordu. "Genelde bu cümleyi ben kurarım."  
"Olsun."

Domatesi çatalının ucunda, dikkatle bana baktı. "Seni özledim," dedi. "Bunu düşünüyorum ve az önce senin günaydın değişimine uyanmanın ne kadar hoş olduğunu."

"Bir de kahvaltıya," dedim.

"Bir de ona," deyip güldü. "Daha sonra senin keman çalışını dinlemek istediğimi düşünüyorum ve nehir kenarında bir yürüyüşe çıkabileceğimizi. Ayrıca şu an senin için ne anlam ifade ettiğimi bilmiyorum ama..." Omuz silkti. "Bence bunu çözmek için bir sürü zamanımız olacak, eğer istersek."

Bir zamanlar böyle bir duygusal dürüstlük, kafamı boşaltmak için şöyle sağlam bir patlamaya ihtiyaç duyarak kimya masama koşmama neden olurdu. Bugünse güneşin biraz tadını çıkararak sadece ayak parmaklarımı büküp geri açtım.

Watson kahvaltısını kurt gibi silip süpürdü ve tabağını kenara koydu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Her şey karşılıklı falan hani."

Parmaklarım perdelere değene kadar gerinerek, "Ah," dedim. "Ben sadece birkaç madde üzerinde düzeltme yapıyordum."

"Madde mi?"

"İlişkimizin hüküm ve koşulları."

"Neyin?" Watson öksürdü. "Affedersin?"

Endişelenerek, "Bir bardak su ister misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi, "ama biraz açıklama iyi olurdu."

"Amaç da o zaten." Doğrularak ellerimi çenemin altında kavuşturdum. "Son birkaç haftayı bir not defterine bunları yazarak geçirdim. Sadece yirmi üç sayfa uzunluğunda..."

"Sadece."

"Ekleri de en aza indirmeye çalıştım." Aynı zamanda ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordum ama Watson'ın bunu

anlamasını istemiyordum. Bu konu üzerinde epey kafa yormuştum. Tabii ki bizim için sözleşme yazmamıştım.

Avukatlar da aşırı pahalıydı.

Watson bir elini saçında gezdirdi. "Tamam. Gönder gelsin."

"Pardon?"

"Bu bir tabir," dedi ve beni ayağıyla dürttü. Bunu daha önce de yapmıştı. Bu artık bize özgü bir hareket falan mıydı? "Bu hüküm ve koşullar ne? Tam olarak neyi kabul ediyorum?"

Derin bir nefes aldım. Ufak bir şeyle başlamanın en iyisi olduğunu deneysel olarak biliyordum. Kurbağayı su kaynamaya başlamadan önce kaba koymanın. "Tırnakların," dedim.

Watson aşağı, ellerine baktı. Parmaklarını açıp kapatarak, "Ne olmuş onlara?" dedi.

"Tırnaklarının arası sık sık kirli oluyor," dedim. "Seninle ilk tanıştığımında bir bahçıvan olabileceğini düşünmüştüm."

"Yurtta yaşıyordum," dedi sabırla. "Nerede bahçıvanlık yapacaktım ki? Çatıda mı? Mars'ta mı? Bekle, aslında... buna cevap verme."

Kaşlarımı çattım. Çoktan mantıklı bir iki yer bulmuştum zihnimde. "Banyoya senin için bir tırnak fırçası bıraktım. Seninki yeşil. Benimki siyah. Lütfen benimkini kullanma."

Watson dudağını ısırıldı. "Demek şartlarından biri bu. Temiz tırnaklar."

Sandalyemde huzursuzca biraz kıpırdandım, sonra kendimi rahat durmaya zorladım. "Sen... eğer sevgili olacaksak, ara sıra bana dokunacaksın ve o sırada tiksinebileceğim bir şeye odaklanmamam iyi olur."

Watson bitmek tükenmek bilmeyen sabırla az önce söylediğim korkunç şey karşısında irkilmedi. "Tiksirmek" kelimesini kullanmak istememiştım. "Huylandırarak" demek istemiştım ya da söylediğimin yanlışlığını bana bir kez daha yansıtacak başka bir ifade. Ama gerçek şu ki saldırımın ardından, her ne kadar tadını çıkarıyor olsam da içinde bulunduğum herhangi bir ro-

mantik anda kalmakta güçlük çekiyordum. Ayaklarımı çekiştir-  
ren, beni çekip çekip uzaklaştıran tersine bir akıntı vardı hep.

O bana dokunduktan sonra çığlık atarak kaçmaktansa, kont-  
rol edebileceğimiz şeyleri şimdi adım adım ortadan kaldırmak  
en iyisiydi.

“Jamie, özür dilerim,” dedim ânında. “Gerçekten üzgünüm.  
Bunun tamamen benimle ilgili olduğunu biliyorsun.”

“İkimizle de ilgili,” deyip uzanarak dizime dokundu. “Benim  
için sorun değil. Yeşil tırnak fırçası demek, ha? Benim en sevdi-  
ğim renk mavi.”

Bu acınası bir şaka yapma girişimiydi ama ona hem Abbott  
hem de Costello’ymuşçasına gözlerimin içi gülererek baktım. Kı-  
rılmamıştı. Onu kırmamak konusunda daha iyiye gidiyordum.  
Etkilenmemiş gibi yaparak, “Bu birinci madde,” dedim. “İkinci  
maddeden onuncu maddeye kadarı babanın... benimle başa çı-  
kabilmen için yaptığı şu saçma listeye ilgili.”

Watson yüzünü ekşitecek kadar nazikti. Babası ona insanın  
kendi Holmes’ünü (ben sanki küçük cins bir köpek falanmışım  
gibi) nasıl idare edeceğine dair bir dizi öneriyi derlediği tuhaf bir  
not defteri vermişti. Bu önerilerde yalnızca Dr. Watson’ın tecrü-  
belerinden değil, ev arkadaşı oldukları dönemde kendisinin am-  
camla yaşadıklarından da faydalanmıştı. Bu durum birçok açı-  
dan absürddü. Leander’la yaşamak çok kolaydı. Artık bornozu-  
nun cebinde bir tabancayla kimseyi gizli gizli takip etmiyordu.

Bu not defterinden haberim vardı çünkü benim Watson’ım  
bununla ilgili yazı yazmıştı ve daha sonra kendi kayıtlarımızı,  
çirkin kısımları dahil her ayrıntısıyla birbirimizle paylaşmıştık.

Bu çirkin kısım epeyce genişti.

“Mesela,” deyip perdeyi parmaklarımın arasından geçirdim.  
“Hiçbir koşulda, canın tatsız, tuzsuz bir haşlama çekmiyorsa  
Holmes’ün senin için yemek pişirmesine izin verme’ diye bir  
madde hatırlar gibiyim.”

Watson nezaketle öksürdü. “Holmes. Sen hiç... bir şey yap-  
tın mı?”

“Sana *en az* dört fincan çay yaptım.”

“Son iki yılda.”

“Ben soğuk, tatsız tuzsuz haşlama sevmem ve Leander Amcam da esaslı bir... gurme” –bu kelimedem hiç hoşlanmıyorum– “ve senin baban da abartı konusunda büyük bir yetenek. Leander’ın ona bir kez bile *tatsız tuzsuz bir haşlama* yaptığına inanmıyorum. Ben sana haşlama yapmayacağım. *Verbum sap\**.”

Watson, “Anlaşıldı,” dedi. “O günlükle gurur duymuyorum, bunu biliyorsun. Babamın yaptığı birçok şeyle gurur duymuyorum.”

James Watson’ın Walmart otoparkında polis telsizini dinlemek için oğlunu dersten almak gibi bir huyu vardı. Biraz başına buyruk, biraz kötü örnek teşkil eden, biraz da şaşşal bir banliyö babasıydı. En son duyduğuma göre, Leander’la olan arkadaşlığı yüzünden Jamie’nin üvey annesi Abigail’le tartışıyorlarmış. Leander’la ikisi okul çocukları gibi gezip tozuyor, Abigail’i çocuklarıyla ve hayatlarının ufak detaylarıyla ilgilenmek üzere yalnız bırakıyorlarmış.

Risk alarak, “Hâlâ onun telefonlarına cevap vermiyorsun,” dedim.

Watson iç geçirdi. “Ayrıldılar. Bu kez dönüşü yok sanırım. Babam bana mesajlar bırakıp duruyor... Sanırım Londra’da anem ve Shelby’yle vakit geçiriyor.”

“İlginç,” dedim. Bir derece mantıklıydı bu. Jamie’nin annesiyle babasının boşanmış bir çiftte göre iyi bir ilişkileri vardı ve Grace Watson yakın zamanda bir Moriarty tarafından kandırılarak ikinci bir evlilik yapmak gibi yürek burkan, absürd bir deneyime maruz bırakılmıştı. İkisinin de şu an bir parça kırılğan hissettiğini tahmin ediyordum.

“On yaşındaki ben, annemle babamın tekrar bir araya gelebilecekleri *ıması* karşısında bile ölüp cennete giderdi. Ama şimdi...” Biraz sert bir şekilde omuz silkti. “Umurumda değil.”

Dizine dokundum, o da elini elimin üstüne koydu ve “Biliyor

---

\* (Lat.) Başka söze gerek yok. –*cn*

musun? Bunlar... makul olmayan şeyler değil. Yani senin istediğin şeyler,” dedi.

“Annelerle babanın istediklerine kıyasla mı?” diye sordum.

“Herkesin istediklerine kıyasla.”

Genel olarak bakıldığında, benim ilişkileri makul ya da makul olmayan olarak yargılayacak bir temelim yoktu. Benim ailem deniz kenarındaki ıssız bir evde yaşamış bir dizi tuhaf, zavallı hesap makinesinden oluşuyordu. Tam olarak rol model sayılmazlardı. Watson’a gelecek olursak – biz arkadaşlığımızı dağıtıp küçük parçalara bölmüş ve onu sıfırdan bir kez daha inşa etmiştik. Şimdi kendisi dışında başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Daha iyi bir cevap bulamadığımdan, “Güzel,” dedim. “Peki o zaman, benim sana iltifat etmemem iddiasını sorun ediyorum. Baban benim sana her ‘iki üç yılda bir’ iltifat edeceğimi iddia etmiş.”

Watson yine dudağını ısırıldı. Kendini yaralayacaktı neredeyse.

Parmaklarımla bir bir sayarak konuştum. “Şekil vermeyen birine göre çok güzel saçların var. Fransızcada sandığından daha iyisin ama yazılı söz dizimin dehşet verici. Ayrıca harika bir sağ yumruk geliştirdin.”

Watson ciddiyle, “Teşekkürler,” dedi.

“Bir şey değil,” dedim. “Bu bizi en azından önümüzdeki altı ay boyunca idare etmeli.”

Buruk bir ifadeyle sandalyesinde geriye yaslandı. “Başka bir şey var mı? Bunun gibi yirmi üç sayfa dolusu madde olduğunu söylediğini biliyorum ama ben üniversitenin etrafında yürüyüşe çıkabiliriz diye umuyordum...”

“Seninle sevgili olmak istiyorum,” dedim hızlıca. “İstiyorum ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, kendim gibi davranıp davranmadığımı bile bilmiyorum. O her *kimse* tabii. Şimdi bu davayı üstlendim ve geçmişte bilgi koparmak için o kadar sıklıkla birlikteymişiz gibi yaptık ki o sahte ilişkinin nerede başladığı ve bizim gerçek ilişkimizin nerede bittiğinden emin değilim. Ya da tam tersi.” Huzursuzca kıpırdandım, sonra ellerimi rahat bır-

rakmaya çabaladım. “Daha da beteri, numara yapmak... durumu daha kolaylaştırıyor. Gerçekten yapmak isteyebileceğim şeyleri denememe izin veriyor ama ortada gerçeğin riskleri olmuyor. Çünkü riskler gerçekten de çok yüksek. Söz konusu sensin.”

Watson alçak bir ses tonuyla, “Ben hiçbir yere gitmiyorum,” dedi. “Beni senden sürükleyerek ayırmak zorunda kalırlar. Kafama silah dayamak zorunda kalırlar ve o zaman bile...” Çaresizmiş gibi omuz silkti. “Demek istediğim şu ki, Holmes, en kötüsü zaten oldu. Ama bak, buradayız. Birlikteyiz.”

Ellerini tutmak için uzandım; sıcak, sert ve naziktiler. “Önemli hiçbir şeyle ilgili numara yapmak istemiyorum. Ama bazen... gece kulübünde dans etmeye gitmek isteyecek türden bir kızmışım gibi davransam sorun olur mu?”

Watson, “Ama numara mı ki o?” diye sordu. “Çünkü ben bir mezuniyet balosu hatırlıyorum...”

“Ya da,” dedim acele acele, “el ele tutuşmak istiyormuşum gibi yapsam, mesela mini golf oynamaya giderken.”

Aylarca bana üstünlük taslayacağı enfes, berbat şeyi bulmuş gibi, “Mini golf,” dedi. “*Mini golf.*”

“Konu o değil.”

“Sen elinde minik bir golf sopasıyla, topu dönen halkalardan geçirmek için darbeyi indiriyormuşsun...”

“Watson. Odaklan. *El ele tutuşmak* diyorum.”

“Şimdi yaptığımız gibi mi?”

“Evet,” dedim ve Watson ellerimizi aramızda kaldırdı.

“Ne zaman istersen numara yapabilirsin. Ama senin ne zaman numara yaptığını ya da ne zaman gerçek olduğunu nasıl anlayacağım?”

“Bir tür koda ihtiyacımız olacak,” dedim. “Başka zaman olsa asla söylemeyeceğimiz bir şeye. Mesela ‘kamkat’ gibi. Ya da ‘asimptot’.”

“Yapabilirim.” Bütünleşmiş ellerimizin üzerinden bana baktı. “Ben de bir şart ekleyebilir miyim?”

“Tabii,” dedim ama gerildiğimi hissedebiliyordum.

“Haftada bir kez, bizi muhtemelen öldürmeyecek bir şey yapacağız.” Sonra da biraz muzipçe gülümsedi. “Ve haftada bir kez, muhtemelen öldürecek bir şey yapacağız.”

O anda, onu her şeyden çok sevdim.

“Peki bunlar tamam mı?” diye sordum. “Bütün bunlar tamam mı?”

Watson düşündü. “Ben... benim bu yaz bir planım yok. Geçen yıl beni tamamen silip süpürmüş gibi hissediyorum. Sadece hayatta kalmaktan çok yoruldu,” dedi. “Üç ay sonra da her şey yeniden başlayacak, doğruca yetişkinliğe giden koca bir tren yolculuğu ve ben sadece... senin dairendeki koltukta uzanmak, televizyonda aptal aptal şeyler izlemek, öyküler yazmak istiyorum ve senin elindeki bu gizemi çözmek istiyorum. O her neyse, diğer ucunda lanet bir Moriarty yok. O nedenle de kendimizi ateşe atmadan bir suçu çözmeyi deneme şansımız var. Dedektif olmak konusundaki becerilerimizi gerçekten sınavabiliriz.”

“Gerçekten,” diye tekrar ettim. Bu fikrin cezbedici bir yanı vardı: Son birkaç yıl kurgu gibi gelmişti. “Şartlarını kabul ediyorum. Bu şartlara yedi ila on gün vermek, sonra da gerekirse üzerinde yeniden görüşmek istiyorum.”

“Ya da her şeyi iptal etmek mi?” Bunu şaka gibi söyledi ama altında kıpırdanan huzursuz bir gerginlik vardı.

Watson’ı incitmemek için elimden gelenin en iyisini denedim. Kendimi incitmemek için de elimden gelenin en iyisini denedim. “Evet,” dedim. “Üzerine el sıkışalım mı?”

Aşağımızda bir çift taksi, kapılarından fırlayan bir dizi yarış atı gibi hızla geçti. Bir grup yaya hediyelik eşya dükkânının pencerelerinden içeri göz atıyordu, çiseleyen yağmura karşı şemsiyeleri açtı. Böylece turist olduklarını anladım; şehrin geri kalanı bulutlar toplanıp rüzgâr şiddetlenirken kapüşonlarını çekmiş ya da kafalarının üstüne gazete tutmuştu veya sadece gözlerini kısmış ilerliyordu. Hepsinin üstünde de üniversitenin yağmurla

yıkanan, keskin hatlarıyla gökyüzüne uzanan, geçmiş ve geleceğe dair birbirine karışmış bazı vaatlerde bulunan kuleleri ve minik döner kuleleri vardı.

Başlayacaktı, yakında başlayacaktı ve Watson incindiye bile aynı zamanda mutluydu da. Zaten bizde durum hep böyleydi. Ellerimizi ayırarak, “Üzerine el sıkışmak mı?” diye sordu. “Ben-  
ce çoktan yaptık bile.”